

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 108/2019-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Antalom, advokátska kancelária, Hlavná 13, Trnava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 604/2010 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 604/2010 porušené boli.

2. Okresnému súdu Trnava prikazuje, aby v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 604/2010 konal bez zbytočných priet'ahov.

3. [REDACTED] priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. [REDACTED] priznáva úhradu trov konania v sume 519,39 € (slovom päťstodevät'násť eur a tridsaťdeväť centov), ktorú je Okresný súd Trnava p o v i n n ý vyplatiť na účet právneho zástupcu JUDr. Michala Antala, Hlavná 13, Trnava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e

I.

Sťažnostná argumentácia a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. januára 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 604/2010 (ďalej aj „namietané konanie“).

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že v namietanom konaní vystupuje v pozícii povinného. Ide o spotrebiteľskú vec.

3. V roku 2014 zistil, že exekúcia je neoprávnene vedená na základe rozhodcovského rozsudku, ktorý bol neoprávnene vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky. Okresnému súdu preto 20. júna 2014 doručil návrh na zastavenie exekúcie s tým, aby okresný súd povolil odklad exekúcie do právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie. Okresný súd bol nečinný až do 5. apríla 2016, keď rozhodol o odklade exekúcie do právoplatného rozhodnutia o jej zastavení. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť

8. februára 2017. Do dňa podania ústavnej sťažnosti však o jeho návrhu na zastavenie exekúcie okresný súd nerozhodol.

4. Sťažovateľ tvrdí, že nekonaním okresného súdu dochádza k porušovaniu jeho základného práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa neho, keďže ide o spotrebiteľskú vec, súd by mal postupovať so zvýšeným záujmom a urýchlene. Okresný súd však ani po skoro piatich rokoch nedokázal vo veci zastavenia exekúcie rozhodnúť.

5. Konanie o zastavení exekúcie nepovažuje sťažovateľ za zložité, teda neefektívne a pomalé konanie okresného súdu nemožno odôvodniť právnou a skutkovou zložitou veci. Sťažovateľ sám nezadal žiadnu príčinu na to, že vo veci nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté.

6. Sťažovateľ 20. augusta 2018 doručil predsedovi okresného súdu sťažnosť na priet'ahy v konaní. Predseda okresného súdu vo vyjadrení z 23. augusta 2018 uviedol, že jeho sťažnosť považuje za odôvodnenú. Zároveň uviedol, že priet'ahy sú spôsobené objektívnym stavom – množstvom iných konaní a dlhodobou personálnou neobsadenosťou.

7. Podľa sťažovateľa stav, keď okresný súd o jeho návrhu na zastavenie exekúcie nedokázal rozhodnúť ani takmer za 5 rokov, je z ústavnoprávneho hľadiska neakceptovateľný. Stav právnej neistoty, v ktorom sa nachádza preto, že konajúci súd v exekučnom konaní do dnešného dňa nerozhodol, trvá už neprimerane dlho. Tento stav je pre neho frustrujúci a ovplyvňuje aj jeho bežný život. Prebiehajúce exekučné konanie napriek tomu, že má stále zamestnanie, bráni zabezpečeniu si hypotekárneho úveru na riešenie bytovej situácie. Takýto stav ho zaťažuje aj psychicky, pretože stav právnej neistoty trvá už takmer 5 rokov. Poukazujúc na tento stav, sťažovateľ uviedol: „*bolo by preto podľa môjho názoru nedostatočné, aby ústavný súd len skonštatoval, že postupom okresného súdu v predmetnej veci sú porušované moje hore uvedené práva a nepriznal mi za porušovanie týchto práv i finančné zadosťučinenie.*“

8. Vo veci samej navrhol rozhodnúť týmto nálezom:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie jeho veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14Er/604/2010 porušené bolo.

2. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 14Er/604/2010 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie a to vo výške 5 000,- € (slovom päťtisíc eur), ktorú čiastku je povinný Okresný súd Trnava [REDAKOVANÉ] vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Trnava je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy jeho právneho zastúpenia...“

9. Ústavná sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 18. januára 2019 a bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi [REDAKOVANÉ], ktorému 16. februára 2019 uplynulo funkčné obdobie sudcu ústavného súdu. V zmysle čl. X ods. 2 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 (ďalej len „rozvrh“) bola táto vec po 26. apríli 2019 v zmysle rozvrhu prerozdelená a náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi [REDAKOVANÉ] a v zmysle čl. II bodu 3 rozvrhu prejednaná a rozhodnutá v druhom senáte ústavného súdu v zložení [REDAKOVANÉ] (predsedníčka senátu), [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

10. Uznesením sp. zn. II. ÚS 108/2019 zo 6. júna 2019 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v rozsahu práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie namieta.

11. Na výzvu ústavného súdu podpredsedníčka okresného súdu listom sp. zn. I Spr V/580/2019 z 28. júna 2019 ústavnému súdu oznámila, že netrvá na ústnom prejednaní veci a na priebeh napadnutého konania s poukazom na dlhodobú personálnu poddimenzovanosť exekučného oddelenia a množstvo nevybavených vecí uviedla, že

okresný súd konal v rámci svojich možností priebežne. Pripojila tento prehľad vykonaných procesných úkonov:

„Dňa 3.9.2010 bola na tunajší súd doručená Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným titulom (Rozhodcovský rozsudok sp. zn. B1209129) a zmluvou o úvere.

Dňa 10.9.2010 vyššia súdna úradníčka vydala Poverenie na vykonanie exekúcie č. 5207 087785.

Dňa 20.6.2014 bol na súd doručený návrh povinného na odklad a zastavenie exekúcie z dôvodu neprijateľnej rozhodcovskej doložky a neprijateľných zmluvných podmienok.

Dňa 5.4.2016 vyššia súdna úradníčka vydala Uznesenie č.k. 14Er/604/2010, ktorým povolila odklad exekúcie vedenej u súdneho exekútora JUDr. Pavla Halása do právoplatnosti rozhodnutia o zastavení exekúcie (uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 8.2.2017).

Dňa 9.3.2017 súdny exekútor na základe výzvy doručil na súd zmluvu o úvere, všeobecné obchodné podmienky a rozhodcovskú doložku (nakoľko sa bude rozhodovať o zastavení exekúcie v zmysle § 57, ods. 2 Exekučného poriadku).

Dňa 15.3.2017 bola na súd doručená žiadosť súdneho exekútora o vyznačenie právoplatnosti a vykonateľnosti uznesenia o povolení odkladu exekúcie.

Dňa 21.8.2018 vyšší súdny úradník vyzval súdneho exekútora na vyčíslenie trov exekúcie, zároveň vyzval právneho zástupcu oprávneného, aby predložil súdu rozhodcovskú zmluvu a všeobecné obchodné podmienky vzťahujúce sa na zmluvu o úvere, nakoľko oprávnený predložil všeobecné obchodné podmienky upravujúce vedenie osobných účtov - výzva nebola zo strany právneho zástupcu oprávneného zodpovedaná.

Dňa 27.8.2018 súdny exekútor oznámil, že si neuplatňuje trovy exekúcie.

Dňa 5.2.2019 bol spis doručený Ústavnému súdu SR a dňa 14.2.2019 bol spis vrátený z Ústavného súdu SR a predložený exekučnej kancelárii na ďalší postup.

Úpravou vyššieho súdneho úradníka zo dňa 5.4.2019 bol vyzvaný oprávnený, ako aj právny zástupca oprávneného, na doloženie všeobecných obchodných podmienok, ktoré sú súčasťou zmluvy o úvere za účelom preskúmania rozhodcovskej doložky, (úprava bola zrealizovaná dňa 20.6.2019).“

12. Ústavný súd spracovaný prehľad procesných úkonov overil jeho porovnaním s obsahom spisového materiálu okresného súdu, a keďže mu zodpovedal, pre potreby ďalšieho konania z neho vychádzal.

13. Právny zástupca sťažovateľa podaním zo 16. júla 2019 na výzvu ústavného súdu oznámil, že netrvá na ústnom prejednaní sťažnosti, zotrval na svojej sťažnosti, opätovne poukázal na to, že o jeho návrhu za zastavenie exekúcie nebolo rozhodnuté ani po piatich rokoch a množstvo nevybavených spisov nezbavuje súd zodpovednosti za neprimeranú dĺžku konania. Zároveň si uplatnil právo na náhradu trov konania v rozsahu troch úkonov právne služby.

14. Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a podpredsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 58 ods. 3 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúra

15. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

16. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon o ústavnom súde. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

17. Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

18. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak, ako právoplatným rozhodnutím súdu.“ (IV. ÚS 221/04).

19. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 2 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), ako aj z čl. 17 CSP, podľa ktorého súd postupuje tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania strán sporu a iných osôb.

III.

Právne posúdenie veci

20. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, IV. ÚS 99/07) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) ústavný súd v rámci prvého kritéria prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho

význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02, IV. ÚS 187/07). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľa.

21. Pokiaľ ide o kritérium, ktorým je právna a faktická zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konanie o návrhu na zastavenie exekučného konania je bežnou súčasťou rozhodovacej činnosti exekučného súdu a ani okolnosti prejednávanej veci neodôvodňujú záver o zložitosti veci.

22. Správanie sťažovateľa ako strany sporu je druhým kritériom, ktoré sa uplatňuje pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietiahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd na základe zapožičaného súdneho spisu konštatuje, že sťažovateľ k predĺženiu konania podstatnejším spôsobom neprispel.

23. Napokon sa ústavný súd zaoberal hodnotením postupu okresného súdu v namietanom konaní, pričom vychádzal zo svojej ustálenej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prietahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

24. Z judikatúry ESLP vyplýva, že čl. 6 ods. 1 dohovoru vyžaduje, aby všetky fázy súdnych konaní smerujúcich k urovnaniu sporov o občianskych právach alebo záväzkoch skončili v primeranej lehote vrátane fáz nasledujúcich po rozhodnutí v merite veci. Za integrálnu súčasť procesu možno považovať i výkon rozsudku akéhokoľvek súdu, preto je nutné dodržať primeranosť lehôt i v exekučnom konaní (rozsudok ESLP vo veci Hornsby v. Grécko z 19. 3. 1997, sťažnosť č. 18357/91).

25. Celková dĺžka konania o návrhu na zastavenie exekúcie predstavuje ku dňu rozhodovania ústavného súdu viac ako päť rokov. Za toto obdobie okresný súd vydal uznesenie o odklade exekúcie a doručil výzvy oprávnenému a súdnemu exekútorovi na predloženie úverovej zmluvy pre účely posúdenia platnosti rozhodcovskej doložky a zmluvných podmienok. Uvedený postup v konaní nemožno považovať za sústredený

a efektívny s cieľom odstránenia právnej neistoty sťažovateľa, a preto nie je zlučiteľný s jeho základným právom podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

26. Obranu okresného súdu spočívajúcu v poukaze na neprimeranú zaťaženosť a nedostatočné personálne obsadenie súdu nie je možné akceptovať, vzhľadom na konštantnú judikatúru ústavného súdu (napr. I. ÚS 127/04, II. ÚS 311/06), podľa ktorej nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prietahy v súdnom konaní.

27. Ústavný súd preto s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania a na zistenú neefektívnu činnosť okresného súdu dospel k záveru, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom. Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

IV.

Prikaz konať vo veci bez zbytočných prietáhov

28. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

29. Keďže napadnuté konanie nebolo v čase rozhodovania ústavného súdu o tejto sťažnosti ešte právoplatne skončené, ústavný súd v súlade s čl. 127 ods. 2 druhou vetou ústavy prikázal okresnému súdu konať v konaní vedenom pod sp. zn. 14 Er 604/2010 bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku tohto nálezu).

V.

Primerané finančné zadosťučinenie

30. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

31. Podľa § 123 ods. 2 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, v ústavnej sťažnosti uvedie rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Z ustanovenia § 135 ods. 1 zákona o ústavnom súde vyplýva, že ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán verejnej moci, ktorý porušil základné právo alebo slobodu sťažovateľa, je povinný sťažovateľovi priznané finančné zadosťučinenie zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

32. Cieľom primeraného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany, nielen vyslovenie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez porušovania základného práva (m. m. napr. IV. ÚS 210/04).

33. Sťažovateľ sa domáha priznania finančného zadosťučinenia v sume 5 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

34. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza aj ESĽP, ktorý spravodlivé finančné zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

35. Zohľadňujúc konkrétne okolnosti posudzovanej veci, najmä neprimeranú dĺžku konania vo veci návrhu na zastavenie exekúcie, dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade bude priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 € primerané konkrétnym okolnostiam prípadu (bod 3 výroku tohto nálezu).

VI. Trovy konania

36. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

37. Sťažovateľ si v konaní uplatnil nárok na náhradu trov konania pred ústavným súdom v rozsahu troch úkonov právnej služby vykonaných v roku 2019.

38. Ústavný súd v zmysle § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním. Náhradu priznal za tri úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a vyjadrenia) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13 ods. 2 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

39. Tarifná odmena za každý úkon [§ 11 ods. 2 a § 12 ods. 3 písm. c) vyhlášky] vykonaný v roku 2019 predstavuje sumu 163,33 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) k úkonu po 9,80 €, čo spolu predstavuje sumu 519,39 € (bod 4 výroku tohto nálezu).

40. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

41. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. októbra 2019